

ΣΙΜΗΤΟΠΩΛΗΣ

ΚΙΡΚΑΣΙΟΣ

ζων τὸ βραχὺ τσιμποῦκί του, ἔχων ἀξιώσεις δημογεροντικὰς καὶ τρέφων περιφρόνησιν πρὸς τὸ γένος τῶν ποιμένων.

— Καὶ γιὰ τί πράγματα ἐσένα σὲ μέλει; ἀπάντησεν ὁ πυλωρὸς μιμούμενος τὴν ἐπίρρινον φωνὴν τοῦ αἰπόλου.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ! ποῦ εἶσαι! ἔκραζεν ἀνυπόμονος οὗτος, τρέχα νὰ πῆς στοὺς προεστούς, τὸ καλὸ π' σὰς θέλω, νὰ μὴν κατεβάσετε σήμερα τὸ γεφύρι! Τὸ καλὸ π' σὰς θέλω! Ἄκους;

— Νὰ μὴν κατεβάσουμε τὸ γεφύρι; ἐπανέλαβε μηχανικῶς ὁ πυλωρὸς ὀπισθεν τῆς πολεμίστρας.

— Νὰ μὴν τὸ κατεβάσετε! ἐφώνησεν ἐμφαντικώτερον ὁ βοσκός.

— Καὶ γιατί; Ἐσὺ θὰ μὰς προστάξης; Νὰ μὴν ὠνειρεύτηκες τίποτε;

Καὶ ἦτο ἔτοιμος, ὅπως πρότερον ἀνέβαλε ν' ἀνοιξῆ τὰς πύλας τοῦ φρουρίου, ἀπλῶς διὰ νὰ βασανίσῃ τὴν βοσκόν, διότι τὸν ἐνόμισε θέλοντα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον δι' ἰδιαιτέραν του ὑπόθεσιν, οὕτω τώρα ν' ἀνοιξῆ τὴν πύλην καὶ νὰ σηκώσῃ διὰ τοῦ ἀρχετύπου μοχλοῦ τὴν γέφυραν μίαν ὥραν ἀρχήτερα, εἰς τὸ πείσμα τοῦ αἰπόλου, κελεύοντος νὰ μείνῃ ὑψωμένη ἡ γέφυρα.

Ὁ μπάριμπα-Δῆμος (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πυλωρὸς τοῦ φρουρίου) ἦτο ἡ παραξενιὰ καὶ ἡ ἀντιλογία ἐμπρόσωπος.

— Ἦρθαν κλέφταις! ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ τοῦ

βοσκοῦ. Ἦρθαν κορσάροι! Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

— Κλέφταις; Κορσάροι; ἐπανεῖπε καὶ ὁ μπάριμπα-Δῆμος.

— Σῦρε νὰ πῆς ἔς τοὺς προεστούς, πὲς καὶ τοῦ κυρ Ἀναγνώστη τοῦ κολλήγα μου χαιρετίσματα πολλὰ ἀπὸ μένα, ἦρθαν κορσάροι! Τοὺς εἶδα ἀπὸν ἄνδρα στὸ Σταυρό! Ἔτσι νὰ ἔχω καλὸ τέλος! Εἶδα παραπὸν ἀπὸ δέκα — δώδεκα. Θὰ εἶνε κι' ἄλλοι κρυμμένοι. Δὲν ξέρω ποῦ ἔχουν ἀραμένο τὸ καῖκι τους... Ὡς τόσο τοὺς εἶδα. Ἦρθαν νὰ ἐρωτήσουν τὸ δρόμο τοῦ Κάστρου ἀπὸ μένα...

Ὁ μπάριμπα-Δῆμος ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ σπουδαιοτέραν ὄψιν τὸ πρᾶγμα. Ἐν τούτοις ὅπως μὴ ἀφήσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἀντιλογίαν του:

— Μὴν εἶδες ὄνειρο, ἀνθρώπε; ἐφώναζε. Ποῦ θελὰ βρεθοῦν οἱ κορσάροι;

— Τοὺς εἶδα, σοῦ λέω, μὲ τὰ μάτια μου. Ὅπου κι' ἂν εἶνε ἔφτασαν! Μὴν κατεβάξης τὸ γεφύρι, πρὶν σοῦ δώσουν τὴν ἄδεια οἱ προεστοί.

— Ἄς βάλουν βάρδια καὶ ἰστὸ Πρεγάδι κι' ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ σὰς πατήσουν νύχτα!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ βοσκὸς ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν γέφυραν.

— Εἶσαι στὰ συγκαλά σου; τοῦ ἐφώναζε διὰ τελευταίαν φωνὴν ὁ μπάριμπα-Δῆμος.

— Ἐγὼ εἶμαι στὰ λογικά μου, ἡσύχασε τώρα θὰ ἰδῆς.